

43 / 10 / 88

Pro interní potřebu vydává Jazzová sekce Svazu hudebníků ČSR 4885/69

ZPRÁVA Z VÝBORU

Dne 11. června 1981 se sešel výbor Jazzové sekce, aby projednal dopis a prohlášení předsedy JS Milana Dvořáka, kterým výboru oznámil své odstoupení z funkce předsedy.

Prohlášení

Za dobu své činnosti ve funkci předsedy JS jsem podle svého nejlepšího vědomí pracoval pro blaho a rozvoj naší organizace a hájil jsem ze všech sil její existenci, postavení, zájmy hudebníků a fanoušků. Pevně věřím, že přes veškeré obtíže a těžkosti se podaří vybudovat pevnou základnu pro Československý jazz, který se bude úspěšně podílet i v mezinárodním jazzovém hnutí. Nastupujícímu předsedovi a celé Jazzové sekci přeji mnoho zdaru!

Váš Milan Dvořák

Výbor Jazzové sekce společně s celou členskou základnou si je dobře vědom zásluh Milana Dvořáka v období zakládání Jazzové sekce i jejího rozvoje v následujících deseti letech, vyslovuje Milanu Dvořákovi poděkování, avšak právě k těmto skutečnostem přijímá odstoupení Milana Dvořáka pouze z funkce předsedy, ale nikoliv z výboru jako takového.

Výbor dále navrhl, aby dle organizačního řádu Jazzové sekce, č. 1 a 2a byla provedena volba nového předsedy. Hlasováním, za účasti člena revizní komise, byl do funkce předsedy Jazzové sekce zvolen zakládající člen a jeden z místopředsedů Jazzové sekce, Karel Šrp.

Výbor dále odsouhlasil kooptaci ing. Eduarda Krémáře do revizní komise J.S. Funkcí tajemníka výboru pověřil dosavadního člena výboru Vladimíra Kouřila.

TAK UŽ HO ROZESLALI!

Z radostné nedočkavosti, která před lety přicházela s prvním rozevřením nové nabídky Gramofonového klubu, zůstalo opět jen zklamání a pocit bezmocné závislosti na černém trhu či zahraničních známotech.

Tak to vezmeme od začátku: á, jazz nám začíná už na stránce 15. BUD FREEMAN! Pamětník jazzu dvacátých let. Představitel chicagského jazzu. Výborný tenorsaxofonista. Jeden z tvůrců cesty od dixielandu ke swingu třicátých let. Cooljazzový instrumentalista ještě před bebopem. Že by se svým ALL STAR ORCHESTREM? Ne. S CLASSIC JAZZ COLLEGIEM. Takže to bude spíše deska pro fanoušky CJC. Zájemcům o ukázkou stylu doporučuji již po čtyři roky se prodávající Freemanovu desku, vydanou u spřátelené Amigy.

Otočme list.

BIX BEIDERBECK, legenda téhož stylu. Trumpetista, který patří ke generaci prvních bělochů ovlivňujících černošský jazz. Další z četných mezer v tuzemské diskografii jazzové historie je konečně zaplněna.

A jeden ze smutných dluhů domácím jazzu: JIŘÍ VERBERGER. Člen skladatelského týmu orchestru Gramoklubu, výborný improvizátor, zpěvák, zastánce harlémské klavírní školy, člen předních jazzových skupin a orchestrů naší jazzové historie. Jeho - zřejmě poslední deska, kterou nazpíval s Oktetem Arnošta Kafky v roce 1950, dosud nevyšla.

Tak to by šlo, ale teď něco ze současnosti. Ze starou hudbou se přece jen snadněji vyrovnáme. No, vida - MICHAL URBANIAK. Aha, ta na Tonpresu. A u této firmy vydal Urbaniak zatím jen jednu - švýcarskou nahrávku z roku 1977. Ve skupině hostuje Zbiggy Namyslowski a vedle Urszuly jsou zde Kenny Kirkland na klávesech, Tony Bunn s baskytarou a Lurenda Featherstone za bicími. Mimo jiných je na desce Namyslowského šlágr Jasmine lady. Pokud se tedy jedná doopravdy o tutéž LP, pak je to dobře. Bohužel, dá se i v tuzemsku koupit už od roku 1979. Při troše snahy by se našla i jiná dobrá deska manželů Urbaniakových, ať už s polskými nebo americkými spoluhráči.

Takže jedinou deskou, která slibuje dobrodružství v poslechu, bude zřejmě Ganelinovo trio, pokud deska dopadne alespon tak, jako vystoupení na pražském festivalu loni na podzim.

A co dál? Konec nabídky? Tak se prolisťujeme až k diskotéce Mladého světa: PETER LIPA a MIRKA KŘIVÁNKOVÁ budou mít elpička. Každý svoje, pochopitelně. Jen aby Lipa nezatoužil mít na desce všechny žánry, kterými za ta dlouhá léta prošel. Je dobré, že dobře zažil evergreeny, blues, soul, moderní jazzový vokál, experimenty atd., ale kdyby bylo od každého něco na desce /což svádí, čeká-li se na LP takhle dlouho/, stala by se deska koláží, kterou by neslepil dohromady ani Lipův kvalitní hlas.

To Křivánková je na tom lépe. V březnu uplynulo teprve šest let od Jazzrockové dílny jarních PJD, kdy se CH.A.S.A. představila v Lucerně a ročník později již jamovala s Tandemem Stivína a Daška. Nemusí se tedy příliš ohlížet, ale jen prostě natočit to, o co se snaží s brněnským Orniselem.

Co, prosím? Rockové desky? Tady jsou: OLYMPIC, LUBOŠ POSPÍŠIL, PRŮDY, MARSYAS, FERMÁTA. Že to je spíše moderní pop music než skutečný rock? Hm. A proč to píšete zrovna nám? A licence? Nic. Vždyť Opus vydává jednu Abbu za Abbou. Až na jednu historickou výjimku: EVERLY BROTHERS - éra klasického rock n' rollu na cestě k liverpoolským vokálům. Velmi svěží a radostné.

No, tak GK máme za sebou a co se dá ještě vyhrabat v edičních plánech Supraphonu navíc? Dokonce Double Play J. Williamse a E. Viklického. Žeby po Kratochvílovi další klávesový jazzman na Supraphonském Olympu? A co Panton: jeden kus Klikara, jeden Kocába se symfonickým navrch a dvakrát Sonny Costanzo s velkým a malým tuzemským doprovodem.

Jazz je dobrá, zdravá hudba.

Chápu, že nechápu širší valutové souvislosti. Ale proč nedat více možností našim hudebníkům.

/kou/

lebošní zima nám přinesla dlouho očekávanou Encyklopedii jazzu a moderní populární hudby, po které volalo už několik generací hudebníků i fanoušků těchto žánrů. Knížky o jazzu u nás vycházejí tak řídko, že prakticky žádný čerstvý mladý zájemce o moderní hudbu nemá možnost sehnat poslední vydanou publikaci, neboť je již dlouhá léta vyprodána. Pomineme-li rock a pop a zůstaneme u jazzu, poslední vydanou prací byla Francisova Newtonova JAZZOVÁ SCÉNA /1973/a předposlední, Dorůžkova TVÁŘ MODERNÍHO JAZZU /1970/

Třídílnou Encyklopedii, jejíž devítitisícový náklad první části je již v centrech hudby bezdějně rozebrán, zpracovává rozsáhlý kolektiv, kterému vedoucí Antonín Matzner s Ivanem Polednákem a Igorem Wasserbergerem. Mezi jednadvaceti autory hesel prvního dílu Encyklopedie nacházíme Lubomíra Dorůžku, Pavla Klikara, Josefa Kotka, Jaroslava M. Navrátila, Franka Towna. Díl je věnován věcným heslům, takže se poučíme, co je to acid rock či čečotka, zrovna tak, jako co je komercializace nebo Tin Pan Alley. Stručně se zorientujeme v dějinách jazzu a moderní populární hudby, v diskografii i bibliografii. Jen jedno se nedočtete: že existuje přes deset let nějaká Jazzová sekce a její bulletin a další materiály, že nejvýznamnějšími pražskými festivaly sedmdesátých let bylo devět ročníků Pražských jazzových dnů. Pouze v pětiřádkovém odstavci hesla Jazz - Dějiny, Československo, věnovanému amatérskému hnutí u nás se skromně cnouli fakt, že "Organizační platformu pro pořádání Pražských jazzových dnů a vydávání bulletinu Jazz dává jazzová Sekce Svazu hudebníků ČSR". Pokud se nám to zdá málo: - nejde o neskromnost. Pouze o tounu po úplném a objektivním zpracování hesel, pod které by se výsledky naší práce vešly. /kou/

1. KLADENSKÝ JAZZOVÝ DEN

Jazzový klub kladenského kulturního domu ROH Polní SONP se rozhodl přerušit tradici sedmdesátých let, kdy z hudební scény Československa postupně zmizely téměř všechny festivaly domácího jazzu a skromně připravilo večer, který by měl být zakladatelským pro novou pravidelnou přehlídku amatérské i profesionální tvorby v oblasti jazzu a příbuzných žánrů.

První kladenský jazzový den se uskutečnil ve čtvrtek 14. května ve Velkém sále KD před téměř zaplněným hledištěm, ve kterém - jak už to v začátcích každé pravidelné akce bývá - sledovali program jak obeznámení posluchači se všemi účinkujícími a jejich repertoárem, tak zvědaví diváci, pro mnohé z nichž bylo toto setkání první názorovou konfrontací se světem jazzu.

Přehlídku zahájili veteráni pražského dixielandu JAZZ FIEDDLERS. Se slzou v oku jsem si vzpomněl na jejich nahrávku v sérii Mini Jazz Klubu s Ellingtonovými tituly. Sola saxofonisty Petra Karena byla jediným osvěžením.

BLUESBERRY, tentokrát již s přiměřeně ukázněnými bicími, rozproudily krev větší částí osob zabydlených v sále. Z časových důvodů nesplnili přání diváků o druhý přidavek.

Amatérský big band Rudolfa Koudelky sestavený z muzikantů kladenského okolí a s hostujícími Jiřím Niederlem vychází z české tradice moderních swingových tanečních orchestrů a jejich láska k jazzu přináší v posledních letech první úspěchy, i když zatím jen ve středočeské oblasti. Hostující Jana Koubková však i standardní jazzová pěvecká témata přetavuje do svého vlastního a osobitého stylu, který si vyžaduje odpovídající doprovod i aranžmá. V tomto bodě byla jednodušost sólisty a doprovodné hudby trochu narušena, přesto lze tu-

to závěrečnou část 1. Kladenského jazzového dne považovat za nejzdařilejší.

Do Slaného je z Kladna pár kilometrů. Slánské jazzové dny jsou jediným festivalem, který bez přerušení přežil sedmdesátá léta. Třeba je kousek od Prahy úrodná půda pro jazzovou hudbu a třeba budeme i do Kladna za pár let jezdit z celé republiky. /kou/

JÓZEF SKRZEK A STÍNY SBB

Plakát zvoucí na vystoupení nové skupiny Józefa Skrzeka nevypadal příliš důvěryhodně. Při postávání před vyprodanou pokladnou s nejlevnějšími lístky se mi hlavou honily omluvy pro případ, že bych koncert neviděl ... Chce Skrzek navázat přímá na SBB se vším, co tato skupina východoevropskému /nebo dokonce kontinentálnímu/ rocku přinesla? Nebo chce s novou skupinou uskutečnit to, co mu nebylo s SBB dopřáno? Nejedná se jen o přechodné působící, z komerčních důvodů sestavenou partu?

Na koncert jsem se do Lucerny 23.3. přece jen dostal.

Jestliže bylo záměrem zdůraznit soudobost rocku Skrzekovy skupiny pouštěním písniček rockové scény šedesátých let v okamžicích, kdy skupina nehrála, vzniklo nedorozumění. Hudba Skrzekovy skupiny není v kontrastu s dobovými rockovými hity. Její hudba na ně časově navazuje. Podobně jako SBB - ovšem už v rozumně podobě vychází hudba polské skupiny z toho nejlepšího, co vzniklo v rocku v druhé polovině šedesátých let. Podvědomě si člověk připomene dávné nahrávky zeppelinů a floydů či bílých rhythm-and-bluesových anglických skupin. Nebo také Vargu éry Konvergence s vážnou hudbou.

Pak si ale také vzpomenete na první koncert SBB v Praze, v karlínském hudebním divadle před mnoha lety. Nebo na koncert na brněnském velodromu. A máme před sebou první poznatek - nová Skrzekova skupina n e n í S B B.

Koncertnímu bloku dal leader název Válka světů - monotematicnost vystoupení byla tedy tak, jako u SBB, zachována. Témata zpracována do jednotlivých skladeb svity však už nejsou spojována, propojována a prolínána jako u bývalého tria, celek nepůsobí jednotně a nesune se logicky k vyvrcholení jako dříve. To, co udělalo SBB slavnými, co je drželo půl desetiletí na výsluní východoevropského rocku - vlastní tvář, se rozpadlo na stěpy. Zbyla jen touha po zvonění střepe.

Nazval bych to salonním rockem. Ještě to není pop-music, ještě to může být pro někoho síla. Ale nebude to už patřit rocku osmdesátých let.

Józef Skrzek byl bezesporu duchovním vůdcem SBB. Je zkušeným rockovým veteránem a nevěřím, že by příliš rychle po rozpadu SBB zmizel, aniž by nepoznamenal drážky několika desek něčím zajímavým.

Robert Gola je mladý kytarista, který má radost ze svých sól.

Janusz Ziomber je slovanský rockový bubeník.

Jan Skrzek je bratr Józefa Skrzeka. Hraje na fukací harmoniku.

Tomasz Szukalski, host SBB i nové Skrzekovy skupiny je jedním z nejlepších saxofonistů Evropy. Spoluhrač Namyslovského, Staňka, Vesely. Spoluvtvůrce krátké, ale úspěšné dráhy polského The Quartetu, který opustil cestou do Belgie. Jak řekl: Považujíc spolupráci s Quartetem za ukončenou, vysedl jsem z vlaku a dal jsem se se saxofonem po - někud jiným směrem.

Zatímco poslední MJF se Szukalského z výše uvedených důvodů nedočkal, "bigbeatová" Lucerna poslouchala dvě hodiny jak jeho sopránku, tak tenorsá-

xofon. Szukalski do hry Skrzekovy skupiny zanesl něco z jazzrockového manýrismu /na soprán saxofonu/, něco z adderleyovského a curtisovského soul-jazzu, ale nejméně toho, co z něj udělalo třetího tenora v Evropě /Top People Poll 1980-81, Jazz Forum/.

Jednomu nerozumím. V týž týden konal Pragokonzert po českých zemí turné Toto Blankeho a jeho Electric Circusu. Pro většinu z nás by to bylo zajímavější setkání. V Praze však nebyl koncert naplánován. Podle které normy se nemohly v Praze v jednom týdnu uskutečnit obě představení, když už v tomto žánru konfrontace se zahraničními umělci postrádá jakoukoliv dramaturgii? /kou/

RAY CHARLES

V jedné odborné střední škole v Praze oznamovala třicetiletá profesorka žákům, že v Lucerně vystoupí Ray Charles. Nikdo z budoucí inteligence nevěděl, kdo to je.

Do Prahy přiletěl velikán, jehož návštěva je srovnatelná jen s příjezdem Ellingtona, Armstronga či Fitzgeraldové. Čtvrt století pobytu u královského stolu jazzových zpěváků. Zpívá písně, které milují swingaři, bluesmeni, kovbojové i fandové pop music. Za What'd I Say děkovali zpěváci rock'n'rollu. Píseň I Can't Stop Loving You v roce 1962 obsadila první místa v kategoriích jazz, rhythm'n'blues, pop i country. Charlesův repertoár patřil k vrcholům koncertů původních Framus Five. Na obrazovkách naší televize se Charles objevuje s Arethou Franklin v nejsilnějším čísle oslavného koncertu u příležitosti Ellingtonových narozenin.

Jeden z nejsmutnějších hlasů jazzové historie působí radost miliónům.

"Řekněme si otevřeně, se smutnými písněmi dokážete víc než s veselými. Se smutkem dokážete víc, protože každý má nějaký. Průměrný člověk, třeba mu jeho nervový lékař radí, aby šel domů a pustil si nějakou skočnou, to neudělá. Jde domů a vytáhne si nějaké blues. Hraje si smutnou. A nemůžete takými lidmi oklamat. Nemůžete jim prostě zpívat o smutném srdci a bídě a bolesti, když jste to doopravdy nezažili na sobě." Tak přemýšlel Ray Charles v jednom rozhovoru před patnácti lety.

Nemá cenu připomínat tragické okamžiky jeho dětství. Jeho problémy s narkománií. Existují pro vidoucího ještě jiná prokletí, než ztráta zraku, pád do tmy, kde zůstávají jen zvuky a tvary v dosahu rukou?

"Nevím, zda-li mi na vidění záleží ze všeho nejméně. Možná, že takhle jsem na tom líp. Vidět člověka nic neznamena. Tím, že se na člověka díváte, ještě nepoznáte, jaký je. Ustavičně slyším lidi říkat: Podíval jsem se na něj a hned na první pohled jsem ho nenáviděl. Nebo prostě: Nelíbil se mi jeho výraz. Já takhle necítím, nemůžu. Soudím člověka jen podle toho, jak na mě reaguje, jak se mnou jedná. Dávám vám čistý papír a je na vás, jak ho zasviníte. Vidění není tak důležité, pokud se dovedu upamatovat."

Pražský koncert začínal Theardovým a Moorovým Let The Good Times Roll stejně, jako jediná Charlesova dlouhohrající deska vydaná před jedenácti lety v Gramofonovém klubu.

Nejsilnější byly vteřiny, kdy byl přiváděn na podium Lucerny.

Akustika Lucerny opět pominula snahy zvukaře.

Vynikající jazzový big band nebyl slyšet o nic lépe, než špatně sejmutý Charlesův klavír.

The Raeletts jsou krásné černé holky, zpívající stejně krásně, jako jmenovkyně před dvaceti lety.

Návštěvníci večerního koncertu byli ochuzeni s pl-

nokrevné znění What'd I Say a rhythm'n'bluesový evergreen Hit The Road Jack.

Slyšeli v něm pokračovatele a následníka Nat King Cola. V triadvaceti letech sestavil jednu z nejsledovanějších skupin amerického jazzu. Když nezpíval, nahrával sólově na klavír nebo s přáteli na altsaxofon. Třeba s Miltem Jacksonem. Dodatečně byly tyto nahrávky zařazeny k éře soul jazzu.

Podle povahy buď odpusťte nebo děkujeme za to, jak byl koncipován program koncertu. I Believe To Your Soul. /kou/

JAZZ Á LA FRANCAISE

Ve vitrině Francouzské knihovny ve Štěpánské ulici visel ručně malovaný plakátek a pod ním co do rozměru skromný nápis: UN DES PLUS GRANDS MUSICIENS DU MONDE. Tahle miniatura však dokázala 7.května do posledního místečka zaplnit projekční sál.

Širší jazzová veřejnost /dá-li se tak česká resp. pražská obec jazzových fajnšmekrů ještě nazvat/ zná MARTIALA SOLALA většinou jen podle jména, v lepších případech z několika LP desek. Tohle jméno navíc ... není to snad přece jen pseudonym? Že by kult Slunce, podobně jako Sun Ra? Sun Ra je ale černoch. A není Martial Solal nakonec taky černoch? Proč ne, ve Francii je jich přece dost. V down beatu dostal několikrát za sebou pět hvězdiček ... Asi je to černoch.

Sál potměl a na podiu se objevil korektní Francouz v elegantním hnědém obleku s pletenou kravatou. Nejspíš pracovník ambasády, který přišel světoznámého pianistu ohlásit. Místo před mikrofon namířil si to ale rovnou k pianu, usedl a začal hrát. Martial Solal.

Zpočátku nepřehledná spleť improvizací dostává pomalu řád a tvar. Jakoby z hlubin se poznenáhlu vynořuje harmonie, pak jednotlivá témata: Sophisticated Lady, Satin Doll, In A Sentimental Mood - první kompozice je věnována Ellingtonovi. Pak Solal vstává a s chlapeckým úsměvem Belmonda uvádí další skladbu. Jeho repertoár je opravdu široký: Miles Davis, A.C.Jobim, Charlie Parker, ale také blues a stará francouzská píseň Au Clair De La Lune. Jeho styl hry naprosto dokonale vystihuje název jedné ze skladeb - Round 'bout Monk. Původní skladba je totiž doslova opředená pavučinou laufů, riffů a synkop. Přestože je tenhle, na první poslech poněkud akademický, projev založen převážně na improvizaci, má velice inteligentní a logickou stavbu a na těch pravých místech je okořeněn i špetkou hudebního humoru a nadsázky. Při Malé etudě /Une Petite Exercise Du Piano/, ve které se občas ozve téma Things Ain't what They Used To Be, si posluchač uvědomí, že virtuózní technika je tady naprosto přirozeným projevem a vyjadřovacím prostředkem. Solal hraje doslova krkolomné pasáže s takovou samozřejmostí, s jakou si dva lidé nenuceně povídají. Jedná se zkrátka o jednu z tváří současného jazzu, která sice vychází z tradice mainstreamu, ale reprezentuje náročný intelektuální směr.

Což takhle zeptat se pana Solala na pár podrobnosti?

MARTIAL SOLAL: A vy mluvíte francouzsky? To je vynikající, ha ha ha /spokojeně, nacionalisticky/.

JAZZ BULLETIN: Jaké náhodě vděčíme za to, že jste tady? Při jaké příležitosti jste přijel do Prahy?

MARTIAL SOLAL: Nebyla to žádná zvláštní příležitost, prostě mě pozvala Francouzská ambasáda v Praze. Včera jsem hrál v Brně, dneska tady, zítra v Redutě, pak jedu na turné po Evropě ... Snad budu tady u vás natáčet desku, o tom se bude jednat zítra ... /nalívá si sklenku minerálky/

JAZZ BULLETIN: Slyšela jsem, že budete vystupovat v Berlíně na "Jazz Bühne" ...

MARTIAL SOLAL: Ano, do NDR jedu v sobotu ráno. Ještě jsem tam nebyl, u vás taky ne.

JAZZ BULLETIN: Také tady o vás moc lidí neví. Hrajete vždycky sólo nebo máte spoluhráče?
MARTIAL SOLAL: Hraju ve všech možných formacích, v duu, v triu, v kvartetu, až po velký symfonický orchestr.

JAZZ BULLETIN: Jaké máte plány v nejbližší budoucnosti?

MARTIAL SOLAL: Plánů mám spoustu. Na rok dopředu mám nabitý program. Pojedu do Holandska, do Californie, zkrátka všude možné. Sice mi teď v lednu skončila smlouva s jednou gramofonovou firmou, ale za pár týdnů podepisuju zase jinou, prostě je pořád co dělat. Také jsem napsal rozsáhlou skladbu pro velký jazzový orchestr, který budu i dirigovat a celé se to bude natáčet na desku. Práce je dost. ... A jaké plány máte vy, třeba dneska večer?

JAZZ BULLETIN: Na dnes večer jsem si naplánovala, že se vás ještě zptám, jaké jsou vaše hudební vzor-

ty.
MARTIAL SOLAL: Výborně... Tedy... Těžko říct. Určitě to byl Armstrong, když jsem začínal. Pak Charlie Parker... Dneska už žádné vzory nemám, hraju vlastní styl, sám jsem se stal vzorem pro jiné. Vzory jsem měl, když jsem byl tak malý jako vy /ukazuje rukou asi padesát centimetrů nad zem/.

JAZZ BULLETIN: Ráda bych vám poděkovala jménem redakce Jazz Bulletinu za tenhle mikrorozhovor...

MARTIAL SOLAL: Já děkuji redakci Jazz Bulletinu, že mně sem poslali tu nejhezčí...

JAZZ BULLETIN: ... a doufáme, že vás tady v Praze nevidíme naposledy.

MARTIAL SOLAL: Já také doufám, že se spolu nevidíme naposledy. /p-tko/

JAZZ BÜHNE BERLIN 81

Jazz ze socialistických zemí proniká stále suverénněji na světovou scénu. Jedním z center téhle expanze se stává naprosto logicky Berlín. S tím, jak se mění ve vskutku reprezentativní socialistickou metropoli, mění se i jeho kulturní život. Konfrontace se světovou hudební špičkou tu nemá za následek jenom individuální rozvoj jednotlivých muzikantských osobností, ale umožňuje i kontakt mezi organizátory hudebních produkcí. A to se zřetelně projevilo i na programové skladbě letošního Jazzového pódia. V pořadí již čtvrtý ročník pořádal Rundung der DDR v akusticky dokonalém sále divadla Volksbühne /Friedrichstadtpalast je již dva roky v rekonstrukci/.

Tentokrát jsme přijeli náležitě vyzbrojeni. Na rameni nás tížil magnetofon, fotoaparát a dokonce i kamera. Příslušná německá důslednost a disciplína měla za následek to, že všechny naše dražocenné přístroje musely zahálet. Dostat se do zákulisí bylo naprosto nemožné. Místní kerberové zašli až tak daleko, že si samotní muzikanti museli koupit lístky na koncert, na kterém zrovna nehráli. Tohle nás dost rozzlobilo, a tak jsme se raději vypravili za starým známým z hanspaulské Hautyše, Stefanem Diestelmannem. Uděláme interview alespoň s ním. Marně jsme ale postávali před jeho dveřmi. Zvonek se za nimi rozzěhal po prázdném bytě. O patro níž byly veřejně vyzdobeny samolepkami s Diestelmannovým jménem. Podle vizitky a podle našich představ tu jistě bydlela dvě překrásná děvčata, nadšená pro blues a jazz. Ale ani tady nám nikdo neotevřel. A tak nám nezbylo než se pokorně vrátit do divadla Volksbühne a jako řadoví posluchači bez hnutí posedět koncerty. Toto je náš suchopárný referát:

Pátek 8.května 1981

Saxofonista, pianista a skladatel Etienne Verschueren založil svou první kapelu v roce 1957. Jako host pak několikrát řídil JAZZOVÝ ORCHESTR BEIGICKÉHO ROZDÍLÁSU A TELEVIZE /BRT/ a v roce 1965 se stal jeho stálým uměleckým vedoucím a dirigentem. S tímto tělesem projel celou Evropu, Sovětský svaz, podíval se až do Tunisu a Senegalu. S big bandem

hostovali i mnozí významní hudebníci, Slide Hampton, Leo Wright, Benny Bailey, Kai Winding a také Jan "Ptaszyn" Wróblewski. Verschuerenova malá formace natočila v druhé polovině sedmdesátých let pod jménem Pop Friends dvě LP desky. Jeho hlavní zájem je však nadále soustředěn na komponování a aranžování pro velký orchestr, s kterým si - poté co mu lékaři zakázali altsaxofon - občas zahraje na piano.

Trio FRIEDHEIMA SCHONFELDA s Klausem Kochem a Gün-terem Sommerem, založené v roce 1967, se stalo průkopnickou formací free jazzu v NDR. Fro Schönfelda samotného neznamena free pouhou negací dosud zažitých hudebních forem, nýbrž jejich rozšíření o nové výrazové prostředky. Koncepce jeho hry je založena na přesně vymezeném prostoru jak pro disciplínu, tak pro tvůrčí volnost. Spontánnost je vyvážena předem danou strukturou kompozice a smyslem pro dramaturgii. Současná reprodukční technika umožňuje díky jevištnímu playbacku dokonalou realizaci všech těchto záměrů. Festivalová multiinstrumentální skladba s předem natočenými pásky tu jen podtrhla. Na druhé straně, Jiří Stivín s touhle metodou snad přestal už dávno.

Pod dojmem koncertu Milese Davise vyměnil italský dixielandový trombonista ENRICO RAVA svůj nástroj za trumpetu a již ve třidvaceti letech hrál se Steve Lacym po celé Evropě, Spojených státech a v Argentině, kde také natočil roku 1966 dnes legendární desku "The Forest and the Zoo" /Lacy, Rava, Jonny Dyani, Louis Moholo/. O něco později se stal členem významných formací jako Liberation Music Orchestra Charlieho Hadena, Globe Unity Orchestra nebo Jazz Composers Orchestra. Spolupracoval rovněž s Mal Waldronem, Donem Caerrem, Dollar Brandem či Lee Konitzem. Napsal spoustu filmové muziky a divadelní hudby, z jeho mnoha nahrávek jsou nejvíce ceněny ty, které nahrál s lidovými muzikanty ze Sardinie a z Argentiny. Styl jeho kvarteta by se dal popsat jako koláž z nosných melodií, folklorních prvků a výbušného nesvázaného free jazzu.

Pianový recitál - Sobota 9.května 1981 odpoledne

IJBOMIR DENEV, absolvent sofijské Konzervatoře - obor kompozice a dirigování - působí v současné době jako dirigent hudebního divadla "Stefan Rakedonski" v bulharské metropoli. Hudební zkušenosti nasbíral jako bubeník skupiny Metronom a Kvarteta Simeona Štēreva. V roce 1977 založil vlastní stálou formaci Trio/Quartet, s kterou chce u pianového partu hrát "bulharský jazz bulharským způsobem." Nedávno mu vyšla první LP deska u Balkantonu a má za sebou rovněž několik zahraničních úspěchů. Vždyť jsme ho viděli v Praze.

Freejazzový vlámský pianista FRED VAN HOVE je zejména v NDR populární díky spolupráci se saxofonistou Peterem Brötzmanem. Trio Brötzman - van Hove - Han Bennik se stalo v polovině sedmdesátých let jednou z vůdčích formací evropské freejazzové scény. Přesto působí již od roku 1970 van Hove i jako sólista. Před nedávnem založil vlastní soubor pod názvem "Musica libra Antwerpia". Jak sám říká, svoboda v hudbě pro něj znamená zorný úhel o velikosti 360 stupňů.

Reportáž z pražského vystoupení MARTIALA SOLALA si přečtete na jiném místě. Nezbyvá, než k ní dodat pár faktografických dat. Martial Solal se narodil v Alžírě. Do Paříže přišel v roce 1950 a během krátké doby se stal doslova otcem francouzského jazzu. Na svém kontě má spolupráci s legendárním Django Reinhardtem, působil rovněž jaké stálý pianista v Club St.Germain. Doprovázel významné americké muzikanty jako byl Lucky Thompson, Stan Getz, J.J. Johnson, Kenny Clarke a jiní. Dlouho působil v duu s Lee Konitzem. Vlastní formaci založil v roce 1969, o dva roky později vystoupil poprvé sólově. V nedávné době se zaměřil převážně na práci s big bandem. Od roku 1975 působí aktivně i jako jazzový pedagog.

Sobota 9.května 1981 večer

TONE JANSÁ QUARTET /SFRJ/. Jugoslávský saxofonista Tone Jansa studoval na Vysoké hudební škole v Grazu, navštěvoval kurzy improvizace, které vedl Eje Thelin. Poté, co získal absolventský diplom v oboru vážné hudby /1974/ a v jazzu /1975/, odjel na Berklee College of Music. Dnes působí jako stálý saxofonista Tanečního orchestru Jugoslávského rozhlasu a je jedním z nejaktivnějších jazzových muzikantů v Jugoslávii. Přestože sám sebe považuje za stoupence Johna Coltranea, je jeho hudební projev silně poznamenán folklórními prvky jižních Slovanů.

THE GROUP /Finsko/. Kvartet baskytaristy Pekky Pohjoly představuje rockový směr současné finské jazzové scény. Skupina existuje od roku 1977. Pohjola sám je absolventem Akademie J.Sibelia, byl členem několika skandinávských seskupení, např. Wigwan, Tasawallan Presidenti nebo Made in Sweden. Od roku 1978 podnikl několik koncertních turné s Mike Oldfieldem. Prozatím mu vyšla tři alba, dvě z nich se stala finskými deskami roku. The Group doprovázel Radio Big Band Berlin.

GUNTER HAMPPEL/JEANNE LEE /NSR/USA/. Kvintet Güntera Hampela je považován za klasickou formaci evropské freejazzové éry. V lednu 1965 natočil kvintet ve složení Hampel, Alexander von Schlippenbach, Manfred Schoof, Buschi Niebergall a Pierre Curbois legendární album "Heartplants". Hampel sám má za sebou pozoruhodný hudební vývoj. Od lidové a taneční muziky přešel k dixielandu, pak ke swingu, k bebopu, coolu, až k evropské avantgardě. Spolupracoval s Anthony Braxtonem, Sunny Murrayem, Perry Robinsonem, ale rovněž s flamencovým kytaristou Boulou Ferrerem nebo s Krysztofem Pendereckim. Hraje na flétny, saxofony, klarinet, vibrafon, piáno a na bicí nástroje. Svě umění multi-instrumentalisty dokazuje zejména jako vedoucí souboru "Galaxie Dream Band". Již v roce 1967 se stala jeho hudební a rovněž životní partnerkou zpěvačka Jeanne Lee. Spolu natočili téměř čtyřicet LP desek, převážně na vlastní značce Birta. "Říkáte freejazzový bláznec? Ne. Zkrátka atonální muzika" /Karel Růžička/.

DIZZY GILLESPIE & CURTIS FULLER. John Birks "Dizzy" Gillespie je dnes doslova živou legendou jazzové hudby. Jeho kariéra trvá nepřetržitě bezmála 35 let. A v každém období, kterým vývoj hudby procházel, se vždy dokázal udržet na špičce. Ne, že by se podřizoval módním trendům, spíše naopak. Dizzy vždy byl a je Dizzy, nenapodobitelný muzikant, instrumentalista, leader a hlavně klaun a komik. Nikdy nevybočil ze svého bebopového výrazu a přesto je stále moderní v tom nejlepší smyslu. Jeho kvintet je elektrifikován stejně jako jiné, třeba jazzrockové soubory. O jeho hudbě se však zdaleka nedá říct, že je to dnes zkomercializovaná fusion music. Dizzy je prostě osobnost, která dokáže posluchače přimět k naprostému soustředění, vzápětí strhnout do varu a nakonec rozesmát. A jinak tomu bylo ve Volksbühne.

Pro své evropské turné přizval Dizzy ke spolupráci trombonistu a trumpetistu Curtise Fullera, známého především z dlouholeté spolupráce s Jazz Messengers Arta Blakeyho. Předvedli spolu koncert, na jaký se dlouho vzpomíná.

Recitál Percussion - Neděle 10.května 1981 odpoledne

První nedělní koncert byl konfrontací dvou hudebních názorů na rytmickou podstatu hudby s třetím prvkem jazzového světa - obecně. Ten výraznější názor byl představen hned v první polovině odpoledne východoněmeckým bubeníkem a perkusionistou Günterem Sommerem v jeho programu nazvaném GÜNTER SOMMER HÖRMUSIK. Jak už název napovídá, jeho koncert na bicí nástroje byl určen výhradně k poslechu. Sommer si uvědomil, že vizuální stránka sólového vystoupení pro bubeníka silně

ovlivňuje posluchače, který se nechtěně stává především pozorovatelem. Aby svoji hru oprostil od zrakem vnímaných efektů, které vyplývají z technické činnosti hráče na bicí nástroje a přinutil posluchače v sále k soustředění výhradně na výslednou zvukovou stránku, nechal Sommer spustit bílou oponu, která jej i jeho nástroje oddělila od publika. Následoval tříčtvrtěhodinový koncert rytmů, hluků, hřmotů, šelestů s barevnou škálou úderů, které byly promyšleně spojeny do koláže, kterou by leckdo mohl označovat za freejazzovou. Free hudba však jen bojí zvyklostí a staví na vlastním myšlení. Sólovému bubeníkovi toho však příliš k boření nezbyvá, je naopak pilným stvořitelem, takže bychom Sommerovu hru za free jazz označovat nechtěli.

Švýcarsko-americko-indická FAMILIY OF PERCUSSION /Peter Giger, Doug Hammond, Tom Nicholas, Trilok Gurtu/ jsou proti Sommerovi úplným big bandem. Z bicích nástrojů a předmětů jsme postrádali /nebo přehlédli/ snad jen kastaněty. Dnešní sestava skupiny vznikla v roce 1977. Giger je zkušeným bubeníkem švýcarské školy, který už dvacet let hraje v řadě skupin moderního jazzu. Hammond a Nicholas doprovázeli celou americkou avantgardní špičku. Nicholas svůj evropský pobyt začal ve skupině Nombasa. Ind Gurtu byl sidemanem Barre Philipse, Charlie Hadena, Dona Cherryho a dalších. Skupina vedle běžných bicích nástrojů užívá navíc řadu samozvučných vyladěných, takže v jejich hře má své místo i snadno rozeznatelná melodie. A hráči se v některých skladbách projevují i vokálem. Díky Indovi a Nicholasovi se ozývají často komplikované rytmy, při hře se oba doplnují a naopak, některé, ne zrovna jednoduché pasáže hrají dlouze v unisonu. Kdo nevěří, že lze poslouchat dvouhodinový koncert "jen" bicích nástrojů, měl být letos v Berlíně. Je to druhá zastávka za Dráždanami rychlíkem z Prahy.

Neděle 10.května 1981 večer

Přede dvěma lety se skupina GÜNTERA FISCHERA rozšířila na sextet a elektrický rock-jazz odložila ad acta. Nová orientace na hard-bop přiblížila formaci k jazzovému střednímu proudu, kterého je v NDR díky rozpolcenosti publika na vyznavače dixielandu a free jazzu tak pomálu. Irodukcí kapely nelze opravdu nic vytknout, snad až na to, že je trochu zdoluhavá. Každopádně je zajímavé slyšet trochu jinou tvář kapely, kterou lze občas zahlédnout při televizních Kesslech.

Západoněmecké duo CHRISTOPH SPENDEL /vibrafon// WOLFGANG SCHLUTER /piáno/ jsme zastihli již před dopolední akustické zkoušce. Oba spoluhráče od sebe dělí rozdíl jedné generace. Schlüter je ostřílený jazzman, který hrál s Hansem Kollerem, Albertem Mangelsdorffem, Peterem Herbolzheimerem a dalšími. Spendel však není přes svých 25 let také žádným nováčkem. Jeho nejvýznamnějším působištěm byla mezinárodní kapela Electric Circus a jeho vlastní soubor Sunburst. Spojení vibrafonu a píána je dnes díky spolupráci Corea & Burton v podstatě módní záležitostí, křehký sound však příjemně osvěžil závěr festivalu.

JOČR nemusíme nikomu moc představovat. Hrál jako vždy perfektně a měl úspěch. A to měl dost těžkou úlohu, protože zaskakoval za původně slíbený big band Thada Jonese.

Úplný závěr festivalu byl pro TRIO AKIRY SAKATY začátkem. Berlín je jejich první stanicí na evropském turné. Saxofonista Akira Sakata působil celých sedm let v kapele pianisty Yosuke Yamašity, s kterou jsme ho viděli i v Praze. V létě 1980 vzniklo trio, jehož se stal vedoucí osobností. Jeho invenční a impulzivní hudbu jsme nedoposlouchali dokonce. Ne, proti free jazzu opravdu nic nemáme, ale 400 kilometrů odsud, v Praze, začíná zítra ráno pracovní proces a tam nesmíme chybět. /vtk/

S VLADIMÍREM KOUŘILEM O DALŠÍM PETITU

- V dohledné době vyjde Jazzpetit Český rock'n'roll 1959 - 1969. Jak jste postupoval při výběru materiálů z té doby?

"Nejdříve krátce vysvětlení. Umyslně jsem vypustil z názvu výrazy jako "historie", "dějiny", "vývoj" a podobně. Spoléhám na to, že když se řekne, že je něco českého, každý automaticky přisuzuje věci určitou zvláštnost, ojedinělost, nebo prostě vlastnost. Český humor. České pivo. České ruce. Český rock'n'roll. Ve vyprávění o něm jsem se nemohl zbavit odpovědnosti za pravdivost dat a jmen, proto jsem prohrabal řadu šuplíků - nejen svých. Nelze tedy mluvit o výběru materiálů, ale o jejich shromažďování a porovnávání. Někomu se třeba budou zdát historická fakta příliš zahuštěna, jinému bude vadit, že toho o sobě v Jazzpetitu přečetl málo. To je záležitostí pohledu. Po dvaceti letech ztrácí řada podrobností na prvotní důležitosti a začíná být důležitá to obecné. Proč a v jakých podmínkách se tato hudba začala u nás šířit. Jak se s ní česká kultura vyrovnávala. A náhle se vynoří už opakované nebo i nové modelové situace..."

- Do jaké míry jsou rockoví veteráni informováni o dnešních mladých kapelách?

"Dnešní třicetiletí až čtyřicetiletí rockoví muzikanti jsou informováni přibližně stejně, jako průměrný posluchačský vzorek moderní pop music. Seznamovat se na přelomu 70. a 80. let se současným rockem v ČSSR je záležitost pro ty nejobtížnější. Příležitosti nepatrné, podpora rocku žádná. Jen úzký okruh zaregistroval, že rodnou vlastní proběhla i vlna punku, nebo dokonce, že několik amatérských rockových hudebníků došlo vlastními cestami k myšlenkovým vrcholům současné světové rockové avantgardy. Přesto bychom mohli mít za zlé, že ti, co si v Melodii či Géčku ztěžují na nedostatek rockového mládí, nikdy nebyli na Folimance, Domovině, Rokosce či U Zábranských - pokud budu jmenovat pražské sály, kde se ještě před rokem, dvěma a více živé amatérské dění prezentovalo."

- Dnes se vzpomíná na začátky českého rock'n'rollu až s cukerinovým patosem. Dokonce jsem slyšel z rozhlasu písničku, jaké to byly krásné časy. Přitom tehdejší kapely dostávaly stejné kopance, jako dnešní avantgardisté a navíc, jejich tvorba byla úměrná věku.

"Dost se naříká nad tím, že našemu rock'n'rollu chybí autentické desky z té krásné doby. Kdyby však byly, nebyly by moc dobré. To je asi totéž, jako bychom chtěli, aby naše první jazzové skupiny byly kvalitativně srovnatelné se zámožnými vzory. To vzpomínání je jen biologická záležitost narozdílených kolem konce války. Horší je, když začne být při zmínce o 60. rocku zjihlý sedmnáctiletý mladík, který navíc zjevem připomíná módu svého otce z éry rock'n'rollu. To totiž signalizuje nezdravou situaci v naší hudbě, kdy u mladých posluchačů a hudebníků dochází ke ztrátě ztotožnění s hudbou kolem a k neschopnosti i nemožnosti si vytvořit vlastní hudbu k odvazu svému."

- Můžete shrnout, z čeho v té době pramenil strach z rock and rollu?

"Strach z rock'n'rollu nebyl ničím jiným, než hrůzou z hudby, která v daném okamžiku nepatřila nikomu jinému, než těm, kteří ji hráli a šťastní poslouchali. Přirozená radost je vždy odtržena od předestřené reality a stane-li se navíc generační záležitostí, musí nutně popudit každého slušného úředníka."

- A dnes? Všichni se pamatují, jakou práci dalo Sekci vytáhnout na světlo Classic Rock'n'roll

Band a Pepu Pilaře. "Klasici" se dnes nezastaví a všechno je O.K.

"Cutler z Art Bears na FJD při poslechu Classic Rock'n'roll Bandu označil jejich hudbu za dekadentní. Takže tento mladý anglický avantgardista se s odstupem dvaceti let názorově ztotožnil s tehdejšími oficiálními názory naproste většiny kulturních pracovníků, včetně muzikantů. Titíž dnes za dekadentní označují rockovou hudbu právě toho směru, který Cutler představuje. A rock'n'roll se jako na posledním místě Evropy i u nás stal přijatelně zdravou hudbou pro mládež. Krazí mě, když tento fakt dávám podvědomě do souvislosti se smrtí rock'n'rollových králů. Jeden háček tu však je: zelenou má klasický rock'n'roll a ten není opravdovou zpozdělí nové rockové generace."

ČESKÝ ROCK'N'ROLL

Výše uvedený Jazzpetit byl ve výrobě o málo déle, než jsme předpokládali, takže složky na něj pro objednavatele /resp. avizní lístky/ začneme rozepisovat začátkem července. Vzhledem k velkému počtu objednávek nezapomente při urgenci uvést číslo ze zadní strany složky! Bez tohoto čísla vás mezi stohy objednávek nenajdeme.

ODPOČINEK HUDBOU

Jednou ze skupin, které úspěšně odstartovaly svoji uměleckou dráhu na amatérských přehlídkách Pražských jazzových dnů, je skupina RELAXACE. V uplynulé sezóně 80-81 patřila skupina k těm několika málo šťastným, kteří téměř pravidelně vystupovali. Od 9.FJD uplynulo už, bohužel, hodně času a v něm RELAXACE prodělala několik změn, přechodně působila i společně s Markovým Amalgamem. Během zimy se ustanovilo zatím definitivní obsazení s kytaristou a duchovním vedoucím Jiřím Mazánkem, s vrátivším se spoluzakladatelem RELAXACE, klavíristou Karlem Babuljakem, perkusistou Vlastislavem Matouškem a houslistou, violoncellistou a flétnistou Milošem Valentou. Hlavní inspirací, ke které se skupina hlásí, je meditativnost východních hudebních kultur, především indické. Tento ideový prvek se však neprojevuje napodobováním barvy a zvuku indické hudby, ale vytvářením atmosféry uvolnění, která se přenáší z jeviště, od muzikantů na posluchače v sále - pokud ovšem tuto hudbu pochopí a přijmou. Výsledná hudba skupiny je ovlivněna individualitami jednotlivých členů, takže je taveninou celé řady vlivů, jazzem a rockem počínaje, přes lidovou hudbu a renesanční prvky až k vážné hudbě. Z toho, co jsem slyšel na koncertě nebo na magnetofonovém záznamu se mi zdá, že skupina je nejdělnější právě v okamžicích, kdy vystupují na povrch folklórní vlivy.

Stálou scénou skupiny se stal známý sál U Zábranských v pražském Karlíně. Jeho majitel - Závodní klub Tesly Karlín se stal zřizovatelem skupiny a jeho prostřednictvím se můžete se skupinou spojit /Křižíkova 87, Praha 8/. Relaxaci s RELAXACÍ již prožili i mnozí posluchači mimo Prahu, například v Pardubicích nebo v Olomouci. /Kou/

BLUESBERRY NA CESTĚ

Poslední zima a následující jaro znamenalo pro naši nejznámější folk-bluesovou skupinu rozjezd do pilné koncertní činnosti po delším období útlumu. BLUEBERRY se představili především na celé řadě mimopražských koncertů, nejdříve z cest je přivedla dokonce až na východní Moravu. Praha však musela dlouhou dobu čekat; předzvěstí bylo vystoupení na tanečním večeru hanspaulské fotbalové ligy na Zofíně v únoru a skutečnou premiérou byl samostatný koncert v jazzovém klubu Malostranské besedy 7. února. Skupina zde předvedla celou šíři

svého repertoáru, od těch nejstarších písní až po poslední blues o přednostním prodeji cigaret značky Sparta a rollingstoneovskou Walking the dog.

BLUESBERRY vystoupili s řadou hostů, z nichž za obzvláštní pozornost stojí recitační a pěvecké sdružení Lumíra Tučka a vystoupení Ivana Hlase a naopak, nestojí narychlo zimprovizovaná Hlasova skupina Veselí hoši. S ní Hlas zahazoval se svou pověstí - nejsou v sále vždy jen tolerantní kamarádi z Dejvic.

Vlastní vystoupení BLUESBERRY bylo očekáváno s velkým zájmem, na který nestačila kapacita sálu. Mělo sice několik vad na kráse, které s dalšími vystoupeními postupně mizí, jako tříštění akustického zvuku nástrojů kompletní bicí soupravou, která sváděla bubeníka k využívání všech bicích ploch na dosah končetin, jen velmi sporé uvádění skladeb /vždy sedí na koncertě řada diváků, kteří vidí skupinu poprvé/ nebo i zdravotní indispozice leadera, který vzhledem k svému stavu měl pár věcí přeci jen vynechat.

Ve skupině došlo v průběhu sezóny k významným personálním změnám. Samozřejmě zůstali veteráni - Petar Introvič /g,hmca,acc,voc,ldr/ a Mário Cisar /g,voc/. Občasného hostujícího bubeníka, kterým býval v minulosti především Jan Fischer, nahradil trvale Ivan Dvořák. U kontrabasů nyní stojí Jiří Kredba, který se skupinou hrál již v jejich počátcích. O nutnosti poslední změny nejsem z posluchačského hlediska nijak zvláště přesvědčen. A vzhledem k nevšedně všedním textům je třeba jmenovat i textaře Jaroslava Müllera.

Jinak skupina setrvává dále v duchu starého dobrého lidového blues a sáhne-li Introvič po modernějším materiálu, přetaví jej vždy do výsledné folk-bluesové podoby. Přirozeně lidské projevy mají tu výhodu, že žijí nezávislým, vnitřně bohatým životem. Tím nechci říci, že by je neovlivňoval svět kolem a jeho doba. Ale jestli lidová hudba dokázala žít tisíciletí bez gramofonu, rozhlasu, televize, filmu a dalších komunikačních systémů, naznačuje to, že pro lidovou kulturu není její umělé šíření nutnou existenční podmínkou. Na druhé straně je dobře, že nám deska z rukou citlivého dramaturga a producenta zachovává autentické zvukové dokumenty doby. Takže v oblasti jazzové hudby nikdy nedojde k diskuzím o tom, jak v které době se hrálo. Odporuje tedy zdravému rozumu, že nebude existovat objektivní a úplný pohled na naši hudební scénu. Například skupina BLUESBERRY k ní dnes už neoddelitelně patří. Ten zážitek by si zasloužila už proto, aby si naši potomci nemyšleli, že folklórem v Čechách sedmdesátých let byl jen Černý cikán či Malovaný džbánku. /kou/

JAZZKLUB V TEPLICÍCH

Ustavení klubu dne 5.5.1981 předcházela náborová večer s Horkým dechem Jany Koubkové a Bluesberry. Kapacita sálu nestačila. Program ustavující schůze odpovídal spolkovým pravidlům: přečtení statutu klubu, zvolení výboru a seznámení s náplní práce na nejbližší období. Neměli jsme možnost si zatím ověřit, ale v květnu a červnu vystoupili Zikkurati, Durman a Posejpal, Classic rock and roll band a proběhly pořady o souborech, jak je známe z bulletinu.

Klub hodlá pracovat i přes léto každých čtrnáct dnů a od září každý týden. Zřizovatelem jazzklubu je Kulturní a společenské středisko v Teplících a již osmdesátičlennou členskou základnu může rozšířit kdokoli ze severočeského kraje nebo i odjinud.

SWING KLUB

Začátkem roku vyvrcholily snahy několika nadšenců o vytvoření jazzklubu ve Frýdku-Místku a 27.března

proběhl první klubový večer ustanoveného Klubu přátel swingové hudby při Sdružení klubu pracujících ROH Slezan. Swing klub má k dnešnímu dni 110 řádných členů a za sebou již třetí programový večer. Spolu se založením klubu vznikl i dvaadvacetičlenný bigband z aktivních amatérských i profesionálních hráčů z různých orchestrů. Klub zároveň vydal první číslo sympatického zpravodaje Echo swingu prováděný informacemi o jazzu na ostravsku.

Přihlášky a informace: SKP ROH Slezan Frýdek-Místek, ul.Palackého 134, programové odd. s.Vojkovský.

KDO SI MEJE VÍC HLAVU ?

Měli jsme u nás v Pardubicích stánek umění - Kulturní dům ve Svítkově, značně populární mezi diváky i vystupujícími. Před nedávnem byla tahle oblíbená ratejna uzavřena /proslýchá se, že bigbit rušil v přilehlé hospodě pivaře; pravdou je, že po několikaměsíční uzavěrce by tam měl vystupovat dechovkář Zíma a dál zas nic.../. Městské divadlo důmyslnou politikou abonentních předplatných vytahuje ze závodů peníze a soubor pak sklízí potlesk prořídých řad. ETC..., Marsyas, M.Efekt a dokonce ani Olympic nejsou patrně dost důstojné pojmy, aby mohly vystupovat v tak decentním prostředí, za jaké je kamenné divadlo považováno.

Kultura pro lidi se tedy stěhuje jinam. Velký sál starého hotelu Grand byl svědkem nešťastného boje ETC... s dobovým pojetím akustiky sálu i s nepřízní komise, schůzující v salóncu opodál. Blíží se Majáles na kolejších místní VŠCHT byl po několika kulturně hladovějších měsících očekáván snad stejně jak nový Dietlův seriál. Zíma z konce dubna donutila pořadatele uvažovat nad změnou tradičně venkovního pojetí celé akce, ale neochota vedení menzy i tělocvičny nakonec vyhnala účinkující i diváky do jarní nepohody. V menze sice smí vystupovat Vysokoškolský umělecký soubor, ale studenti pozvaní umělci z hygienických důvodů již ne. Dle představ zodpovědných osob se nejspíš Mišík, Lutka a další, včetně jejich příznivců, myjí méně než zpěváci a posluchači žánru klasického.

Letos tedy za deště a mrazu, na improvizovaném podiu mezi bloky kolejí, probíhalo obvyklé májové šou. Nejdříve folk /a mezi tím i prý viděníhodná Plí-Harmonie z Olomouce/ a pak divadlo. Amatérští divadelníci SKLEP z pražské VŠCHT hráli bez okoukaných manýrů svých profesionálních kolegů, hráli s živým nadšením /málem zbourali sloup z reprobeden/ a marně hledám s čím je srovnat. Jejich výkon mě překvapil patrně víc než nedávné zlevnění tranzistorů. Určitě je lepší jejich srandově absurdní nesvázané divadlo vidět, než si o něm jenom číst.

Po nich přišel v čepici a v teplé bundě /asi jsme mu to ve většině záviděli/ Petr Lutka se svým kamarádem Emilem, který ho doprovázel na elektrofonickou kytaru /davu se líbil, po Sklepu byl dalším příjemným překvapením/ a který ve svém Saabu dovezl Petra do Pardubic. Snad už by mohl někdo v našich hudebních nakladatelstvích přestat hledání štěstí ve svém problematickém výběru licencí a shlédnout v výšin na dav volající: "Go, Lutka, go"!

Bez ohledu na přízeň nebo nepřízeň pivařů Pardubicemi lomcuje kultura. /š/

JAZZOVÉ SDRUŽENÍ

Předloženy návrh stanov Jazzového sdružení MK ČR zamítlo /s.ing. Z.Mácha/. Proti rozhodnutí jsme se v termínu odvolali a zaslali několikastánkový rozklad.

NJF

měla zaslat dopis týkající se neúčasti na květnovém zasedání v Baden-Badenu.

SIDEMANY HLEDAJÍ

Amatérská skupina /akustický zvuk, vlastní tvorba/ hledá zpěvačku, flétnistu /příp.hoboj, klarinet/ a perkusistu.
Petr na telef. č. 226073 nebo Aleš 522737.

Hledám uplatnění pro své texty. A.Miková, ps 11, 338 42 Hrádek.

Polsky nebo anglicky si chce dopisovat amatérský hudebník Andrzej Jablonski, ul Budziszynska 29/4, 70-023 Szczecin, P.R.

Klubům doporučujeme vypůjčit si výstavní kolekci fotografií s jazzovou a rockovou tematikou - variabilní počet - kterou připravil - pište si: Jano Kukučka, ul.28. oktobra 3/28, 911 00 Trenčín

NOVINKY /DODATEK/

M - Abercrombie Quartet, ECM 1-1191
Faces - John Clark, ECM 1-1176
Patrao - Ron Carter, Milestone M 9099
N.Y.C. Underground - Johnny Griffin, Galaxy GXY 5132
Tarantella - Chuck Mangione, A&M SP 6513
You Must Believe In Spring - Bill Evans, WB HS 3504
Directions - Miles Davis, Columbia KC2 - 36472
Buddy Rich Band - Buddy Rich Band, MCA 5186
The Miles Davis Collection, Vol. 1 - 12 Sides of Miles - Miles Davis, C2X 36476
Beyond A Dream - Pharaoh Sanders, § Norman Connors, Arista/Novus AN 3021
More From The last Concert - Modern Jazz Quartet, Atlantic SD 8806

NOVINKY /DODATEK II/

Friday Night In San Francisco - John McLaughlin, Al DiMeola, Paco Delucia, Columbia FC 37152
Rit - Lee Ritenour, Elektra 6 E-331
The Dude - Quincy Jones, A & M SP 3721
The Clarke/Duke Project - Stanley Clarke, George Duke Epic FE 36918
Live - Flight Time - Billy Cobham SMP 2112 IMS
Delphi 3 - Chick Corea. 28 MJ 3012 IMS
As Falls Wichita, So Falls Wichita Falls - Pat Metheny § Lyle Mays ECM 2301 190

JAZZPETITY A SITUACE

V květnu byla zahájena expedice Borise Viana. Na konci června očekávejte složky na Jazzpetit 5 - Český rock 'n' roll, který bude rozeslán během léta. Současně s tímto Zpravodajem jste obdrželi nabídku na další dva tituly této edice, které by měly vyjít v průběhu podzimu. Jsou to:

Jazzpetit č.6 - John Lennon /Život, rozhovory, fotografie, diskografie/, cena asi 40,- Kčs

Jazzpetit č.7 - Hudba přírodních národů /inspirační muzikologická studie/, cena asi 30,- Kčs

V edici Situace se do konce roku objeví ještě tyto tituly:

Situace č.10 - Václav Bošík - Obrazy
Situace č.11 - Petr Štembera - Performance
Situace č.12 - Karel Malich - Plastiky

Trvalým odběratelům zašleme složky ihned po jejich vyjítí, ostatní zájemci si mohou objednávat na korespondenčním lístku. Cena 15,- Kčs za jeden výtisk. Za vybavení zásilky Situací či Petitů účtujeme manipulační poplatek /včetně poštovního/ 5,- Kčs. Při urgenci uvádějte číslo ze zadní strany složky, urychlíte tím vyřízení.

Dodatečně si ještě můžete objednat tyto nerozebrané publikace: Jazzpetit 2 - O dada, surrealismu a čes.umění /30,-/, Jazzpetit 3 - Partitury /60,-/, Jazzpetit 4 - Boris Vian /36,-/, Situaci 6 - S.Kolíbal, Situaci 7 - J.Svoboda, Situaci 8 - E.Kmentová a Situaci 9 - L.Fára.

ČASOPIS JAZZ FORUM

Podle informačního letáku Poštovní novinové služby sdělujeme zájemcům, že dvouměsíčník Mezinárodní jazzové federace JAZZ FORUM je na seznamu tiskovin, které se k nám dovážejí ze socialistických států. Prostřednictvím INS si můžete tento časopis objednat. JAZZ FORUM je vydáváno v anglické, německé a polské verzi. Polské se odlišuje menším rozsahem, zaměřením především na pleskou jazzovou scénu a z oficiální anglické verze přejímá jen nejvýznamnější zprávy, reportáže z festivalů, profilové rozhovory a recenze vybraných nových desek.

ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY

Příspěvky na letošní rok se budou platit až po vyjítí bulletinu Jazz 27. V zásiлке s bulletinem najdete složku a informace o termínu placení.

SEDMADVACÍTKA

Vysázena, lepší se maketa. Obálka v tisku. Oproti minulé informaci článků přibylo.

HLEDÁME

písařku s IBM strojem nebo obdobným typem k přepisování Petitů.

VOKALÍZA 81

Jana Koubková zapracovala a tak 29. a 30. září bude v Žofínském velkém sále v Praze I.netradiční setkání jazzových a rockových zpěváků. K účasti byla vyzvána celá liga - prostě co jméno, to hlas. Podmínkou je jedna povinná jízda od Jaroslava Ježka /letos má výročí/ a pak jak kdo se cítí na jazzrockbluesbít. Klidně je možné, že někdo v přípravách nevydrží tempo a vypadne z rytmu. Proto brkněte Janě, jestli nemá v programu stoptajm, třeba i pro příště. Praha 539272, nebo napište: J.K: Karmelitská 23, 118 00 Praha 1. Jinak všichni na Žofíně!

FESTIVALY

3. - 12.7. Copenhagen /Dánsko/
3. - 19.7. Montreux /Švýcarsko/
9. - 12.7. Pori /Finsko/
10. - 12.7. Munster /NSR/
10. - 12.7. Haag /Holandsko/
15. - 19.7. San Sebastian /Španělsko/
20. - 21.7. Neuwied /NSR/
23. - 25.7. Eutiner Jazztage /NSR/
3. - 8.8. Molde /Norsko/
13. - 16.8. Nickelsdorf /Rakousko/
15. - 16.8. Frankfurt /NSR/
4. - 6.9. Saalfelden /Rakousko/
12. - 13.9. Lübeck /NSR/
16. - 17.10. Oldenburg /NSR/

Pokud pořadatelé uvedli obsazení, sdělíme vám jej telefonicky každou středu 17,30 - 20,00 /tel. 431088/.

43/10/88 interní zpravodaj Jazzové sekce SH. Odp. red. Karel Srp. Připravili: V. Kouřil, T. Kraus, A. Prokopová, I. Prokop, J. Skalník. Pov. č. 8445/69. Pro potřebu členů Jazzové sekce SH, jako přílohu bulletinu Jazz. Červen 1981.